

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016201182
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1016201182.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobcu): P. P., narodeného XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Indická republika, bytom v krajine pôvodu J. M., okres T., provincia U., I. D., t. č. Pobytový tábor Rohovce, zastúpeného Centrom právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/16/2016-30 zo dňa 28. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/16/2016-30 zo dňa 28. septembra 2016 z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. ČAS: MU-PO-37-23/2016-Ž zo dňa 20. mája 2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný v zmysle § 13 ods.1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 480/2002 Z.z.“) neudelil sťažovateľovi azyl a súčasne v zmysle § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zák. č. 480/2002 Z.z. rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade neboli splnené podmienky udelenia azylu, nakoľko nebolo preukázané, že sťažovateľ v krajine pôvodu čelil prenasledovaniu a že v prípade návratu do krajiny pôvodu by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

3. Nebola preukázaná opodstatnenosť obáv sťažovateľa z prenasledovania z dôvodov podľa zák. č. 480/2002 Z.z. Zároveň poukázal na vyjadrenie sťažovateľa o tom, že polícia jeho sťažnosť na ním udané

útoky vyšetrovala, avšak aj napriek tomu v krajine pôvodu nezotrval a nevyužil ďalšie prostriedky ochrany zo strany štátu. Rovnako nevyužil možnosť vnútroštátneho presídlenia.

4. Zároveň žalovaný poukázal na rozporuplnosť navrhovateľových tvrdení, ktoré predložil žalovanému ako v predchádzajúcich troch azylových konaniach, tak aj v tom súčasnom (tvrdenia o jeho činnosti počas pobytu na území Slovenskej republiky).

5. Žalovaný po preskúmaní bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu s ohľadom na tvrdenia sťažovateľa rozhodol, že v prípade návratu do krajiny pôvodu, tento nebude vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, preto mu nebolo možné poskytnúť doplnkovú ochranu podľa § 13a zák. č. 480/2002 Z.z.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- žalovaný nedostatočne zistil stav veci;
- žalovaný nedostatočne posúdil bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu;
- na základe zistených informácií sa domnieva, že v jeho prípade sú splnené zákonom stanovené podmienky pre poskytnutie minimálne doplnkovej ochrany;
- dôvody, ktoré uviedol pred žalovaným možno subsumovať pod humanitárne dôvody v zmysle ust. § 9 zák. č. 480/2002 Z.z.

7. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 207 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- zdôraznil, že žalovaný vyhľadal a do spisu založil aktuálne správy o krajine pôvodu sťažovateľa, obsahovo zamerané na bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu, ako aj na obsah sťažovateľovej výpovede - osobitne aj na existenciu a postavenie otca sťažovateľa;
- zároveň poukázal na žalovaným vykonaný doplňujúci pohovor, zameraný na odstránenie rozporov vo výpovedi sťažovateľa a uzavrel, že takýmto postupom žalovaný mohol kvalifikovane posúdiť a rozhodnúť o sťažovateľovej žiadosti o azyl;
- sťažovateľ nikdy v konaní pred žalovaným nepožiadaval o azyl z humanitných dôvodov;
- zdôraznil, že na udelenie azylu postupom podľa § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. niet právneho nároku, jeho udelenie závisí výlučne od správnej úvahy žalovaného a preto tento nebol povinný odôvodňovať jeho neudelenie;
- s poukazom na obsah vykonaných pohovorov, ako aj do spisu založených informácií o krajine pôvodu konštatoval, že v prípade návratu sťažovateľa do krajiny pôvodu mu nehrozí žiadna z foriem vážneho bezprávia, ako ich formuluje § 2 písm. f) zák. č. 480/2002 Z.z.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave správnu žalobu podľa § 190 v spojení s § 206 ods. 6 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

Proti rozsudku krajského soudu stěžovatel v zákoně lhote podal kasačnou stížnost z důvodů uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský soud rozhodl na základě nesprávného právního posouzení věci.

9. Stěžovatel v následujících stížnostných bodech v souladu s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. zejména uvedl, že krajský soud:

- nesprávně vyhodnotil žalobní bod stěžovatele o neaplikování ust. § 9 zák. č. 480/2002 Z.z., protože žalovaný byl povinný stěžovatelem tvrzené skutečnosti podřadit pod příslušný důvod pro udělení azylu;
- nesprávně posoudil žalobní bod stěžovatele o neposkytnutí doplňkové ochrany.

10. Stěžovatel pro podporu výše uvedených stížnostných bodů poukázal na informace o krajině původu pod č. MU-OUZS.2016/000257-002, z kterých vyplývá, že situace v Pandžábe je poznačena komunitními a náboženskými nepokojmi jako aj hrozbou teroristických útoků. Policie zůstává nadále přeřazená, nedostatečně zaplacená a pod politickým tlakem. Součástí správy o krajině původu je aj správa o postřelení syna vodcu Shiv Sena v městě Jalandhar v Pandžábe.

11. Vzhledem na výše uvedené by v případě nutného návratu stěžovatele do krajiny původu mohli být jeho život a osobní svoboda ohroženy z důvodu zlej bezpečnostní situace, beztrestnosti pachatelův násilných útoků, potenciální hrozby teroristických útoků v oblasti Pandžábu jako aj komunitních a náboženských nepokojů. Stěžovatel sa po 12 letech od svého odchodu z krajiny původu v podstatě nemá kam vrátit. Navíc na území Slovenské republiky sa nachází jeho manželka a dcera, s kterými sa snaží zlepšit svoje vztahy narušené jeho pobytem v vězení a v případě nutného návratu do krajiny původu by mu tato možnost byla odopřena.

12. Navrhol, aby kasačný soud změnil rozsudek krajského soudu tak, že rozhodnutí žalovaného zrušuje a věc vráca žalovanému na ďalšie konanie.

B)

13. Žalovaný v svojom vyjadrení z 03.01.2017 k výše uvedeným stížnostným bodom uvedl, že sa s právnym názorom krajského soudu stotožňuje a zároveň poukázal na to, že stěžovatel nevěděl, ktoré humanitné uvedené dôvody mal žalovaný podřadit pod ust. § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. V ďalšej časti odkázal na svoje vyjadrenie zo dňa 27.07.2016 k žalobe stěžovatele.

14. Stěžovatel v priebehu konania pred žalovaným nevěděl, že žiada o azyl z humanitných dôvodů, ani nevěděl žiadne dôvody, ktoré by samé o sebe zakladali dôvod na udělení azylu z humanitných dôvodů.

15. Záverom navrhol, aby kasačný soud stížnost proti rozsudku krajského soudu zamietol.

IV.

Právní názor kasačného soudu

16. Senát Nejvyššího soudu Slovenské republiky konající jako kasačný soud (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej stížnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú stížnosť podal stěžovatel v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej stížnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudek krajského soudu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná stížnosť nie je dôvodná a preto je napadnutý rozsudek krajského soudu je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné potvrdiť.

Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. marca 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

17. Kasačný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatneným kasačným dôvodom uvedeným pod § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci /merita/) pripomína, že s týmto zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

18. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod (viď aj bod č. 13) zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

19. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadne faktické zistenie skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku, ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

20. V súvislosti s uvedeným kasačný súd konštatuje, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu v predmetnej veci nezistil žiadne závažné alebo hrubé nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ktoré by odôvodňovali potrebu zrušiť alebo zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu. Preto tento dôvod kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako irelevantný.

21. K prvému sťažnostnému bodu, t. j. k neaplikovaniu ust. § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. navzdory povinnosti žalovaného podradiť sťažovateľom tvrdené skutočnosti pod príslušný dôvod pre udelenie azylu, ktorým má byť v zmysle argumentácie sťažovateľa práve ust. § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. (udelenie humanitárneho azylu), kasačný súd uvádza, že tento považuje za nedôvodný, prikláňa sa k argumentácii žalovaného vyjadrenej v preskúmanom rozhodnutí ako aj v ním predložených vyjadreniach (č.l. 11 a 49) a navyše dodáva nasledovné.

Podľa § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

22. Z dikcie zákona (vzhľadom na správne uváženie) vyplýva, že na udelenie azylu z humanitných dôvodov nie je právny nárok a správne súdy, ktoré preskúmajú rozhodnutia Ministerstva vnútra - Migračného úradu (v texte aj „žalovaný“), neurčujú žalovanému, ktoré dôvody má považovať za dostatočné pre udelenie azylu z humanitných dôvodov a teda ani zrušovať jeho rozhodnutia preto, že nepovažovalo za dostatočný dôvod niektorý, ktorý by z pohľadu správneho súdu takýmto mal byť. Súdnym prieskumom je obmedzený len na kontrolu toho, či je rozhodovanie ministerstva v danej veci logické a nediskriminačné, teda či nie je v rozpore so zákazom ľubovôle, vyplývajúceho pre orgány verejnej moci z ústavne zakotvených náležitostí demokratického a právneho štátu.

23. Nenárokovateľnosť azylu z humanitných dôvodov a široké správne uváženie obmedzujúce prípadný

súdny prieskum súvisí so skutočnosťou, že túto formu medzinárodnej ochrany je možné udeliť z dôvodov, ktoré platný zák. č. 480/2002 Z.z. zastrešuje pod jednotným pojmom ako humanitné, pričom bližšie neupravuje, ktoré skutočnosti chápe ako humanitné dôvody. Špecifikom je práve jeho povaha ako medzinárodná ochrana sui generis. Nemožno ju odvodiť od Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 a jeho protokolu z roku 1967 ani z Ústavy Slovenskej republiky.

24. Z obsahu dôvodovej správy k zák. č. 480/2002 Z.z., zaužívanej praxe žalovaného ako aj z obsahu Koncepcie migračnej politiky Slovenskej republiky prijatej vládou SR dňa 12. januára 2005 vyplýva demonštratívny výpočet, ktorým skupinám žiadateľov je potrebné udeliť azyl z humanitných dôvodov. Ide najmä o žiadateľov z radov prestarnutých resp. zdravotne postihnutých osôb, maloleté deti bez sprievodu, osamelé ženy a matky s malými deťmi, resp. osoby u ktorých by návrat do krajiny pôvodu vzhľadom na osobitosti ich osobnej situácie mohol predstavovať značné fyzické či psychické útrapy.

25. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľa o tom, že nemožno očakávať od žiadateľa o azyl precíznu argumentáciu v priebehu administratívneho konania, ba dokonca aby tento žiadal o udelenie azylu výslovne z humanitných dôvodov. Je však povinnosťou žiadateľa uviesť všetky z pohľadu zák. č. 480/2002 Z.z. relevantné dôvody, ktoré sú mu v čase podania žiadosti známe a následne je úlohou správneho orgánu tieto analyzovať a podradiť ich pod niektorý z azylových dôvodov podľa § 8 zák. č. 480/2002 Z.z.

26. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, pričom samotné rozhodnutie je preskúmateľné súdom len v obmedzenom rozsahu a to z hľadiska dodržania príslušných procesných ustanovení (§ 27 ods. 2 SSP t.j. či nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom), sťažnostný bod sťažovateľa, o tom že žalovaný sa možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov nezaoberal neobstojí. Pokiaľ žalovaný nezistil vzhľadom na chýbajúce predchádzajúce tvrdenie navrhovateľa o ich existencii žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama osebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, a z tohto dôvodu úvahu k takejto okolnosti ani nerozviadol, nepochybil.

27. K snahe sťažovateľa o legalizáciu pobytu na území Slovenskej republiky formou udelenia azylu, pričom tento úmysel navrhovateľ prejavil počas jeho vstupného pohovoru so žalovaným (č.l. 59 administratívneho spisu žalovaného), teda snahe použiť konanie o udelenie azylu ako náhradu za iné konania umožňujúce cudzincovi pobyt na území SR kasačný súd v medziach myšlienky vyjadrenej v bode 19 tohto rozsudku poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, napr. rozhodnutiami sp. zn. 1 Sža 84/2010 zo dňa 26.10.2010, sp. zn. 1 Sža 30/2010 zo dňa 13.4.2010, v ktorých súd zaujal právny názor, podľa ktorého „pokiaľ o udelenie azylu požiada žiadateľ, ktorý zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8 , 10 , 13a alebo § 13b zákona o azyly , najmä na dôvodoch, ako je snaha o legalizáciu pobytu cudzinca na území SR, odporca žiadosť o udelenie azylu dôvodne zamietol ako zjavne neopodstatnenú“. Rovnako za relevantný dôvod pre udelenie azylu nemožno považovať snahu žiadateľa o zlepšenie vzťahov v rodine, resp. o jej nerozvrátenie v dôsledku prípadného núteného návratu do krajiny pôvodu. Sťažovateľ nespĺňa podmienky na udelenie azylu za účelom zlúčenia rodiny v zmysle ust. § 10 zák. č. 480/2002 Z.z.

28. V súvislosti s výrokom o neposkytnutí doplnkovej ochrany kasačný súd zdôrazňuje, že zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo neúnosné (z dôvodov taxatívne uvedených v zák. č. 480/2002 Z.z.), neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich návrat do krajiny pôvodu.

Podľa § 13a zák. č. 480/2002 Z.z. ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f) zák. č. 480/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom uloženie

trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

29. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ nikdy neprezentoval, že by mu bol uložený trest smrti alebo že by mu hrozilo jeho vykonanie.

30. V súvislosti s hrozbou mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ v priebehu konania pred žalovaným nikdy neuviedol, že by bol objektom takéhoto zaobchádzania a podľa správ o krajine pôvodu, ktoré sú obsahom spisu žalovaného, navrátilci vrátane neúspešných žiadateľov o azyl, nie sú objektom zlého zaobchádzania pri ich návrate do krajiny pôvodu.

31. Obdobne podľa názoru kasačného súdu nedošlo ani k naplneniu podmienky vážneho a individuálneho ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti navrhovateľa z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. I keď zo správ založených v spise vyplýva, že v provincii Pandžáb, odkiaľ sťažovateľ pochádza dochádza k násilnostiam počas protestov či demonštrácií, pričom situácia sa vyhrocuje v súvislosti s politickým súperením, rovnako sa v danej oblasti vyskytujú kriminálne aktivity a teroristické útoky, tieto incidenty nie je možné označiť ako vnútroštátny či medzinárodný ozbrojený konflikt.

32. Zo správ o krajine pôvodu sťažovateľa tiež vyplýva, že hrozba teroristických útokov je spôsobená skupinami prenikajúcimi zo susedného Pakistanu, pričom hlava tohto štátu uvedené činy odsúdila a vyjadrila snahu o ďalšie pokračovanie v mierovom úsilí s Indiou (č.l. 100 administratívneho spisu).

33. V predmetnej veci neboli ani podľa kasačného súdu zistené závažné a potvrdené dôvody objektívnych obáv z bezprostrednej reálnej hrozby vážneho bezprávia v zmysle definície uvedenej v ustanovení § 2 písm. f) zák. č. 480/2002 Z.z., pričom v podrobnostiach odkazuje na právny záver žalovaného v jeho rozhodnutí, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd.

34. Za prenasledovanie v zmysle § 8 zák. č. 480/2002 Z.z. možno považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný posudzoval aj mieru ochoty a schopnosti štátnych orgánov poskytnúť obyvateľom krajiny ochranu pred prípadnými kriminálnymi živlami, pričom kasačný súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že v prípade sťažovateľa nebolo preukázané, že by mu štátne orgány takúto ochranu odopreli a tolerovali ohrozenie jeho bezpečnosti.

V.

35. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

36. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.